

Siddharta, Neon

V temnih oblekah ljudje,
v dolgi koloni stoje,
najbolj poznani naprej
vse do konca, do onih, ki
ni jih videl doslej.

Bleda podoba nad tem,
vidi v due ljudem,
slii se tisto ime,
ki njej pomenilo je vse.

Nočem domov, z njimi grem,
nočem nazaj na to pot,
slii se strel v srce,
slii se strel v srce.

Kje se plazijo preplaeni,
kje nastane ples odmaknjenih,

kaj podira svet izobčencev,
kaj ostane, ko jih ni domov?

Slike so varovane
e po tem, ko gredo,
vsi prostori ostanejo
prav taki, kot so,
vsi prelepi vrtovi
se spreminjajo v zmes
bolečine in solz,
e grmi krik v glavi
samo ne on ne on...

nočem neba brez vseh zvezd,
nočem vrtov brez dreves,
slika edino ne ve,
slika edino ne ve.